

MAAGD VAN DIE SEE REEKS

4. Boodskap uit die Blou

MEIRING FOUCHÉ

BOODSKAP UIT DIE BLOU

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - PUBLISEERDERS

Strand Mews

Strand

2025

BOODSKAP UIT DIE BLOU

Die voorblad illustrasie vir die Maagd van die See-reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

BOODSKAP UIT DIE BLOU

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Kaptein Simon Verbeeck, 'n groot, donker man met helderblou oë en 'n reputasie as die seerowers se aartsvyand, kloof die branders met sy trotse seilskip, die Maagd van die See. Op 'n kalm see, naby die Wes-Indiese Eilande, maak 'n uitkykman 'n geheimsinnige vonds. Hulle vind 'n verlate skuit met 'n gruwelike vrag. Daarin ontdek hulle vier lyke, een geklee in die uniform van 'n Spaanse vlootkaptein.

Maar dit is die laaste boodskap, gekerf in die hout, wat Verbeeck werklik aangryp. Woorde wat 'n dodelike raaisel aandui, 'n verdwyning en 'n opdrag wat lees. "Gaan na Barbuda." Verbeeck, 'n man van eer en avontuur, voel hom verplig om die stille versoek na te kom. Hy word teen sy sin deur die goewerneur van Puerto Rico vergesel van 'n honderd soldate. Wat hy op die klein eiland ontdek, is egter 'n skokkende skema, 'n verraderlike verbintenis tussen Spaanse soldate en die seerowers wat hy so verag. Vasgevang in 'n web van geweld, bedrog en selfsug, vind Verbeeck homself 'n gevangene op sy eie skip, 'n pion in 'n gevaarlike spel.

Maar Verbeeck is 'n man wat nie maklik opgee nie. Met sy getroue bemanning aan sy sy, moet hy 'n uitweg vind, nie net vir homself nie, maar ook vir die toekoms van die Karibiese eilande. Hy moet die gemene komplot blootlê voordat dit te laat is, maar wie kan hy vertrou? En watter prys sal hy betaal om die waarheid aan die lig te bring? Te midde van swaardslae, kanonvuur en gevaarlike maneuvers, moet Verbeeck sy moed, sy vernuf en selfs die hulp van onwaarskynlike bondgenote inspan om die rebelle se ambisies te stuit. Liefde, verraad en 'n dodelike kat-en-muis spel op die see voer die leser na 'n klimaks wat jou altyd sal bybly.

UITTREKSEL

Daar van die borswerings van die rokende fort af, sien Ben Riley met groot verbittering wat gaande is. Hy kyk vas in die agterstewe van die vluggende Maagd van die See en hy kyk vas in die breë gestalte van die Valencia wat stadig maar seker uit die hawe skuif en hy weet dat hy op hierdie oomblik 'n groot nederlaag ly. Vervaard kyk hy na waar die seile van drie seerower skepe gespan word. En hy wonder waarom hulle so draal dat hulle nie klaarkry nie. Hy sien die rook op twee ander skepe digter en digter opdownarrel. Hy gee weer 'n bevel. Beveel ekstra manne om die brand op daardie twee skepe te gaan blus. Nog nooit het Ben Riley in sy lewe so 'n manhaftige manewer gesien soos die wat Simon nou net uitgevoer het nie.

Daarom gee hy bevel dat 'n vierde skip gereed gemaak moet word. Toe hy beseft dat die Maagd van die See gaan wegkom, het hy beveel dat dit deur drie skepe agternagesit moet word. Maar nou beseft hy dat Simon nie alleen met die Maagd van die See nie, maar ook met die Valencia vlug. Die Valencia is swaar bewapen. Die Valencia is 'n kosbare skat. Daarom is Ben Riley rooi van ontsteltenis. Soos 'n opgewonde kind hardloop hy heen en weer en gee bevel aan een van sy betroubaarste en beste seerower kapteins om met 'n vierde skip uit te gaan.

“Bring hom terug!” skreeu Ben Riley. “Ek gee nie om wat jy doen nie, bring hom terug. As jy hom nie terugbring nie, sal ek jou met my eie swaard onthoof. Bring daardie rampokker en bring die Valencia.”

Daar kom 'n nuwe beroering op die eiland. Nog seelui word aangesê om hulle na die waterkant te haas.

Ondanks sy skrik, sy skok en sy ontsteltenis, glimlag Riley hier van die verwoeste borswering af toe hy afkyk na die bedrywigheid in die baai.

“Hy het twee skepe,” sê Riley vir sy makkers, “maar hy het twee halwe bemannings. Ek wil graag sien hoedat hy in 'n geveg gaan vertoon met twee halwe bemannings. Hy sal miskien slegs die helfte van die kanonne van die Valencia kan gebruik. En dieselfde sal die geval wees op sy eie skip.”

4. BOODSKAP UIT DIE BLOU

Hoofstuk 1

GEHEIMSINNIGE VONDS

Die sierlike seilskip kloof deur die branders in die omgewing van die Wes-Indiese Eilande. Dit is 'n kalm dag en 'n kalm see. Die wind is net reg en die groot seile staan bol. Hulle wat skepe ken, sal onmiddellik weet dat hierdie 'n aristokraat van die oseane is. Teen sy voorstewe staan trots die naam geskryf, Maagd van die See.

Die Maagd van die See lê laag in die water, want dit het 'n groot vrag handelsware in Tafelbaai ingeskeep. Handelsware wat ondernemende handelaars in die volksplanting van die Kaap die Goeie Hoop aan die beroemde seekaptein toevertrou het om te gaan verhandel in die welvarende Wes-Indiese Eilande. Daar is wyn, daar is velle, daar is vleis en allerhande ander produkte van die jong volksplanting.

Maar hoewel dit 'n kalm dag is, hoewel die horison ver en wyd en oop lê, het die uitkykman in die kraaines 'n baie uitdruklike bevel dat hy sy oë moet oophou. Hierdie is die terrein van die seerowers. Hier word die vredsamese vaartuig onverhoeds oorval deur hulle wat vir hulle die skatte van die oseane toeëien. Hierdie is die see waar geweld en hebsug hoogty vier.

Simon Verbeeck stap op die dek en kyk of alles in orde is. Hierdie groot, donker man, so breedgeskouer en met helderblou oë, is 'n kaptein wat stip op alles let. Hy weet buitendien dat die seerowers agter sy bloed lê en daarom is hy dubbel waaksaam. Hy betrag die groot bollende seile van sy vaartuig, hy kyk na die dwarshoute, hy let op na die maste, na die toue. Hy ondersoek sy dek. Hy kyk of hy nie miskien hier en daar 'n foutjie teëkom nie, maar alles is in orde, want sy tweede-in-bevel, Wilhelm Rieckert, is 'n man wat weet wat om te doen op 'n skip. Hy hou 'n skip in perfekte orde soos 'n perdeliefhebber 'n pragtige hings altyd in goeie orde hou.

Simon Verbeeck is net met sy inspeksie klaar en hy is net op die punt om terug te gaan na sy kajuit om 'n paar seekaarte te bestudeer toe die uitkykman hoog in die kraaines hard uitroep sodat Simon in sy spore vassteek en na die man opkyk.

“n Voorwerp op stuurboord voor ons,” skreeu die uitkykman.

“Wat is dit?” roep Simon van onder af. “Ek kan dit nie mooi uitmaak nie, kaptein,” roep die uitkykman terug. “Dit is maar iets kleins. Dit is nie ’n skip of iets nie. Dit lyk partykeer byna soos ’n skuit.”

“Waar is dit?” skreeu Simon.

En die uitkykman beduie met sy hand skuins vooruit na die horison. Simon ontbied ’n skeepsjonge en beveel hom om sy teleskoop in die kajuit te gaan haal. Toe hy die teleskoop in sy hande het, gaan hy na die reling en begin die see ondersoek. Wilhelm Rieckert kom ook nader en kom staan hier langs sy kaptein.

“Wel, Simon,” sê Wilhelm. “Dit was ’n vaart sonder enige opwinding sedert ons Tafelbaai verlaat het. Heel moontlik kry ons nou ’n bietjie avontuur.”

Simon steur hom nie aan die opmerking van sy goeie vriend nie. Hy betrag die voorwerp wat hy nou binne die lens van die teleskoop vasgevang het. Hiervandaan lyk dit vir hom ook soos ’n skuit. Dan is die voorwerp weg, dan is dit weer sigbaar op die wye deining van die see.

“Kyk of jy dit kan uitmaak,” sê Simon vir Wilhelm en oorhandig die teleskoop aan hom. “Ek kan nie mooi sien wat dit is nie.”

Wilhelm betrag die voorwerp op sy beurt en toe hy klaar is, kondig hy aan dat dit volgens sy mening ’n skuit is.

’n Skuit? Wat sou ’n skuit dan hier rond soek? Ons is kilometers van die naaste land af. Dit is dalk ’n paar muikers wat deur hul kaptein aan die see toevertrou is,” sê Wilhelm met ’n ongemaklike laggie. Wilhelm Rieckert weet net so goed soos Simon dat ’n skuit in hierdie deel van die oseaan iets buitengewoons is.

Simon bepaal die rigting en die afstand na die skuit. Toe stap hy na sy stuurman en gee hom bevele om daarheen te vaar. Die Maagd van die See swaai in die water en stoot sy neus in die rigting van die swart spikkel op die horison.

Simon Verbeeck voel iets in sy bloed. Hy voel dat hierdie swart stippel wat vir hulle na ’n skuit lyk, moontlik die begin kan wees van ’n nuwe avontuur. Daarom gaan hy liever nie na sy kajuit nie. Hy beveel dat die uitkykman afgelos word. Hy stuur ’n ander man na die kraaines. Dit is ’n man wat hy spesiaal uitsoek omdat hy weet dat die kêrel twee arendsoë het en dat daar weinig op die horison sal wees wat hy nie

raaksien nie.

Simon dink vinnig. Hy ken die geslepenheid en die sluheid van die seerower, want hy is die tradisionele en erkende vyand van alle seerowers. Hulle haat hom en hy haat hulle. Daarom wil hy nie in 'n strik val gelok word nie. Vantevore het hy al die ondervinding gehad dat seerowers hierdie soort set gebruik net om 'n moontlike slagoffer in die strik val te lei. Hulle sit 'n paar man in 'n skuit en los dit in die water en wanneer die niksvermoedende slagoffer so 'n skuit probeer red, dan slaan die seerowers toe.

Die nuwe uitkykman gaan staan in die kraaines, hou sy hand voor sy oë en ondersoek die horison. Simon het hom beveel om 'n teleskoop te neem. Hy trek die teleskoop uit en neem daarmee die omgewing op. Maar binne sy wye gesigsveld bewaar hy niks behalwe daardie dobberende swart stippel wat steeds groter word namate die Maagd van die See deur die water ploeg.

Simon bly hier by die reling van die skip en met sy teleskoop hou hy die voorwerp dop. Hy kan nou reeds sien dat dit wel 'n skuit is, sonder die minste twyfel. 'n Langerige, stewige skuit. En hy merk nog iets. Daardie skuit dobber. Dit het geen vaste rigting nie en dit is skynbaar nie onder beheer nie. Dan swaai dit hierheen, dan kantel dit daarheen soos die water dit spoel. Die see speel met daardie skuit, slinger dit dan hierheen, dan daarheen.

“Daar is niemand aan die roer van daardie skuit nie,” sê Simon teenoor Wilhelm Rieckert wat weer hier langs hom kom staan het. “Ek sien geen roeispane blink nie. Dit is 'n eienaardige besigheid. 'n Skuit hier in die deel van die oseaan en nog boonop 'n drywende, dobberende skuit sonder enige rigting of koers.”

Wilhelm Rieckert se oë het nou geword. Hy het al geleer dat die see dikwels vreemde en ontstellende geheime aan jou opdring. Daar is 'n tinteling in Wilhelm se bloed, want ook hy, net soos Simon, het die voorgevoel dat hulle dalk hier met 'n avontuur te doen sal kry.

Simon oorhandig skielik sy teleskoop aan Wilhelm. “Hou die skuit dop en hou terselfdertyd die horison dop, Wilhelm. Ek wil nie van agter af ingehaal word deur 'n seerower nie. Ons het 'n swaar vraag. Die Maagd van die See kan nie maklik padgee nie.”

Toe stap hy met lang hale na sy kajuit, gaan binne en gaan staan by sy

kaarttafel. Hy werk hul huidige posisie uit en toe sien hy dat hulle reeds Puerto Rico nader. Hy het 'n plan om by San Juan aan te doen en om aan die welvarende Spanjaarde moontlik 'n deel van sy vrag te verhandel. Maar Simon Verbeeck weet ook dat hulle nog 'n ordentlike afstand van Puerto Rico is. Dit sal sommer nog vaart vat voordat hulle daar aankom. En hier lê nou 'n skuit in die verlate waters van die suidelike Atlantiese oseaan.

Simon gaan na die muurkaart wat hy van hierdie omgewing laat teken het, hierdie omgewing van voorspoed, geweld, seerowers, swaar gewapende oorlogskepe, die koninkryk van rum en die sabel. Op die kaart druk hy met sy vinger en bepaal presies waar hulle is. Hy sien dat hulle baie ver verwyder is van die naaste land. Net soos hy besef het, die Bahama-eilande lê ver op regs, die eiland Kuba lê nog verder. Die rits kleiner eilande soos Barbuda, Guadeloupe, Martinique en Barbados lê nog ver in die uitgestrektheid van die oseaan.

Nadat Simon dit vasgestel het, is sy nuuskierigheid nog meer geprikkel. Sou 'n orkaan 'n skip hier iewers getref het? Sou een van die gevreesde werwelstorms 'n skip hier na die diepte gestuur het? Dit is glad nie 'n buitengewone ding nie. Wanneer jy hier in die kern van 'n werwelstorm gevang word, wanneer die wind so sterk word dat 'n waterpilaar omhoog gesuig word en dan dansend oor die see kom, dan weet jy by voorbaat dat die einde vir jou gekom het, vir jou en jou vaartuig.

Toe hy op die dek uitkom en kyk na die sonnige dag, na die kalm blou see, toe is dit vir Simon asof 'n werwelstorm onmoontlik is.

Toe hy die reling bereik, staan Wilhelm Rieckert nog daar. Wilhelm kyk na Simon en daar is 'n boodskap in sy oë.

“Dit is soos jy sê, Simon. Daardie skuit is rigtingloos. Ek sien niemand daarin nie.”

Simon kyk op na die uitkykman. “Sien jy iets in die skuit, Gerritse?” skreeu Simon.

“Dit lyk vir my daar is mense in die skuit, kaptein,” skreeu Gerritse bo uit die kraaines. “Maar ek gewaar geen beweging nie. Dit lyk vir my hulle lê in die bodem van die skuit. Ek gewaar in elk geval geen roeispane nie en daar is bepaald niemand by die stuur nie.”

Simon draai weg van die reling en stap na sy stuurman. “Effens na stuurboord,” beveel Simon.

Die springende, dobberende skuit is nou nie meer ver van hulle af nie. En met elke tree wat hulle nader kom, styg die gevoel in Simon dat hulle hier met iets eienaardig te doen het. Hy is ongedurig en onrustig. Dan is hy by die reling, dan is hy by die stuurman, dan is hy in sy kajuit terug by die muurkaart.

“Hou jou oë oop, Gerritse,” skreeu hy vir die uitkykman toe hy weer ’n slag op die dek uitkom. Maar hy sien dat Gerritse sy oë oophou. Hy draai gedurig in die kraaines en met die teleskoop neem hy die hele horison op. Uit daardie kraaines kan ’n mens wyd en ver oor die see sien.

Toe die skuit omtrent ’n kilometer van hulle af is, gee Simon ’n nuwe bevel. Hy gelas dat hul swaar lang skuit gereed gemaak word om neergelaat te word. ’n Paar seemanne bring die skuit in gereedheid, swaai dit na die kant en laat dit met swaar toue oor die kant sak. Daar laat hulle dit hang nadat hulle die roeispane in die boot geslinger het.

Simon oorweeg dit eers om ’n bietjie seil in te haal sodat die Maagd van die See stadiger kan beweeg. Maar toe besluit hy daarteen. In hierdie deel van die Atlantiese Oseaan moet ’n man altyd sorg dat jy vol seil het sodat daar geen onderbreking in jou vaart kan kom nie.

Toe hulle digby die skuit kom, gaan hy self weer terug na die stuurman, gaan langs hom staan en gee aan hom duidelike bevels.

Toe die voorstewe van die Maagd van die See by die vreemde skuit verby skuif, hardloop Simon terug na die reling en skreeu ’n bevel dat die lang skuit laat sak moet word. Saam met vier seemanne spring hy in die skuit onderwyl hulle dit laat sak. Die skuit tref die water met ’n groot plas en toe hulle in die water is, is die neus van hulle skuit byna vas teen die vreemde skuit. Die Maagd van die See glip by hulle verby en Simon en sy paar manne kantel en dobber op die deining wat deur die vaart van die groot seilskip veroorsaak is.

Die seemanne gryp die kant van die vreemde skuit vas en in ’n kits het hulle die staaf van die skuit se roer aan hul skuit vasgekoppel sodat hulle nie van mekaar af kan dryf nie.

Simon Verbeeck kyk oor die kant van die vreemde skuit en toe sidder hy. Hy deins terug vir die toneel wat hy sien. Hy merk hoedat sy geharde seemanne bleek word.

In die bodem van die skuit lê vier lyke. Hulle is reeds in ’n aaklige

toestand van ontbinding. Klaarblyklik is hierdie mense reeds 'n hele paar dae dood, is hulle reeds 'n hele paar dae aan die geweld van die son blootgestel.

By hulle in die skuit is daar geen teken van kos of water nie. Een roeispaan lê skuins oor een van die lyke. Van die ander roeispane is daar geen teken nie.

Simon betrag die lyke noukeurig. Daar is geen teken van 'n worsteling nie. Daar is geen teken dat enigeen van hulle beseer is of vermink is nie. Hulle het maar net in die skuit gesterf, so lyk dit.

Wat Simon Verbeeck onmiddellik tref en wat hom nog nuuskierig en agterdogtig stem, is dat een van die lyke geklee is in die kapteinsuniform van die koninklike Spaanse vloot. Die ander drie lyke is die van minderes, gewone seemanne. En toe Simon verder oplet, sien hy dat daar in die skuit kramme is vir drie roeiers.

“n Kaptein van die koninklike Spaanse vloot,” merk een van Simon se manne op.

“So sien ek,” sê die seevaarder. “Ja, so sien ek.”

Maar dit is nie al wat Simon sien nie. Die skerpsinnige man het nog iets in die skuit gewaar, iets wat sy aandag net so skerp trek soos die uniform van die Spaanse seekaptein. Dit noodsaak hom om uit sy eie skuit te klim tot in die vreemde skuit. Die stank is walglik, maar Simon trotseer dit om hierdie ding wat hy nou gewaar het, van naderby te betrag.

Hy tree versigtig oor die lyke, toe staan hy gebukkend en hy ondersoek die binnekant van die vreemde skuit met sy vreemde vrag, want dit is sowaar vreemd om hier in die oop see, kilometers van die naaste land, 'n verlore skuit te vind met 'n Spaanse seekaptein en drie gewone seelui daarin.

Teen die binnekant van die skuit in die hout staan daar duidelik iets geskryf.

Simon begin dit lees en sy lippe vorm die woorde byna hardop...

Simon Verbeeck hurk verwonderd in die buik van die skuit en terwyl hy die woorde lees, beweeg sy wysvinger met die letters langs. Hy het al vantevore op sy omswerwinge gevalle teëgekome waar daar aan roeispane of aan die binnekant van verlate skuite geskryf was. Maar in die meeste gevalle het die geskifte neergekom op vloekwoorde of woorde van vernet teen die lewe, of anders was dit laaste boodskappe.